

Hedy Abeling

Zoektocht met open einde

Hedy Abeling (Ter Apel, 1965) heeft al jaren een eigen atelier en is bekend om haar ingetogen beelden. Maar soms is het nodig terug te gaan naar de bron. Terug naar de kunstacademie. En... terug naar het begin van het leven...

'Mijn leven is een zigzaggende route. Ooit wilde ik naar de kunstacademie, maar ben begonnen met de opleiding Creatieve therapie, toen overgestapt naar de Tehatex, waar ik de tweede-graads lerarenopleiding heb gedaan (afgestudeerd in keramiek en metaal), en vervolgens ben ik toch gaan werken als arbeidstherapeut in de GGZ. Jaren geleden heb ik in huis een atelier ingericht, maar door mijn gezin bleef dat lange tijd 'slapende'. Echter toen ik was overgestapt naar het onderwijs, bleek het werken met klei een tegenhanger voor mijn drukke baan. Ik kreeg een tentoonstelling in de wijk, stond op de keramiekmarkt in Dwingeloo en kreeg vervolgens tentoonstellingen aangeboden van verschillende galerieën. Daarmee is het gaan rollen...' En toen haar baan op de tocht stond, besloot Hedy alsnog de kunstacademie te gaan doen; in 2020 hoopt ze af

te studeren. 'Het is zwaar – baan en studie naast elkaar – maar het brengt me zoveel! Vooral in mijn professionalisering en het denken over kunst en de tijd waarin we leven. Het gaat me niet eens om het eerstegraads docentschap, maar ik wil de kans grijpen om me te verdiepen.'

Vergeten, spelen... vrijheid!

Sinds Hedy een eigen atelier begon, is ze bezig geweest met mensen, wat ze uitstralen etc. De focus op gezichtjes, de vorm eronder zo eenvoudig mogelijk. Aanvankelijk legde ze de lat heel hoog om realistisch te werken – haar partner was inmiddels een gevestigd realistisch kunstschilder – maar dat beviel niet. Een cursus Meditatief boetseren bleek voor haar een beter vertrekpunt: 'Alles vergeten wat ik eerder had geleerd. Alleen maar zitten, muziek luisteren,

*Op de vorige pagina: **Michael a.e.**, 2017, 51 x 34 x 40 cm, foto: Marten Duit ▼ **Hoop**, 2016, 36 x 17 x 47 cm
Foto's bij dit artikel, tenzij anders vermeld: Hedy Abeling*

ontspannen en dan wat met kleiresten spelen. Het hoefde niets te worden. Daardoor werd ik het meest vrij in mijn expressie. Geen glazuren, alleen vorm en inhoud.' Haar figuren zijn naar binnen gekeerd; de lichamen van achteren vaak niet gesloten – het lichaam als omhulsel. Ze bewondert Jheronimus Bosch, José Vermeersch, Gislebertus (twaalfde-eeuws romaans beeldhouwer) en Joselito Sabogal (Peruaanse kunstschilder), allemaal kunstenaars die verstilde, naar binnen gekeerde figuren neerzetten, elk op een heel eigen manier.

'In mijn werk komt steeds terug: hoe gaan wij met elkaar om? Soms heel sterk verhalend, soms meer als verstilde sfeer. Verhalen... ze komen naar me toe; ik herken ze vaak pas achteraf. Ik werk niet planmatig. Soms heb ik gewoon zin in donkerbruine klei, in restanten, in stapelen... Door dingen in mijn handen te hebben, te voelen, kom ik bij mijn diepste verhaal.' Tijdens haar Tehatex-studie kwam ze in aanraking met Advaita Vedānta, een nondualistische manier van denken. Ze leerde mediteren en

bestudeerde de oude geschriften. De weg naar binnen: 'Creëren vanuit wie je echt bent, niet vanuit alle ideeën die je hebt over jezelf. Ik wil eigenlijk gewoon naar het kunstenaarschap toe, maar de weg die ik heb afgelegd, was nodig om hier te komen...'

Terug naar de bron

Op kunstacademie Minerva is ze een oudere student die al gevormd is. Daarom werd haar gevraagd alles weer los te laten. Dat was moeilijk. Zo wilde Hedy op een bepaald moment graag heiligenbeelden maken. En wel van klei. 'Maar klei zou te arbeidsintensief zijn om er in twee jaar een artistieke ontwikkeling in door te maken.' Ze zette door, kwam vast te zitten en ging ten slotte maar groeisels maken van strengen klei. 'Zo kwam ik terecht op het onderwerp ruimte en uitdijen. En uiteindelijk kwamen daar een soort eencellige organismen met een exoskelet uit. Ik kwam bij het begin van het leven. Het fascineert me dat er eerst alleen maar bewustzijn is, dat zich daarna manifesteert in het materiële. Het zijn op hun manier 'heilige beelden' geworden.' Waar

Op de vorige pagina: **Breghlent**, 2019, 61 x 30 x 22 cm
▼ **Groeisels**, experimenten op de kunstacademie, 2019

Op de vorige pagina: **Moai 2.0**, 2018, 55 x 29 x 20 cm ▲ **Zeehond I**, 2016, 35 x 15 x 41 cm
Op de volgende pagina: **Zegetocht**, 2016, 62 x 30 x 45 cm

het naartoe zal leiden, ze weet het niet. 'Ik vind het een hele spannende tijd, want ik weet werkelijk niet waar ik naartoe ga...'

Ze vond een andere baan in het onderwijs; de combinatie met haar artistieke werk vindt ze fijn: 'Ik heb mensen nodig; ik moet er niet aan denken de hele week alleen in een eigen atelier te zitten...' Welke richting ze met haar werk in zal slaan na haar afstuderen, dat ligt volledig open. 'Ik wil helemaal vrij in mijn vormtaal worden.

Maar wat blijft: ik wil het laten schuren, mensen aan het denken zetten... We zijn van onze essentie vervreemd door verstedelijking, de technologische ontwikkeling en digitalisering... religie hebben we eruit gezet... En wat hebben we nu? Een uitgemergelde planeet. We hebben niets geleerd sinds Jheronimus Bosch. Ik ben op zoek naar wie we echt zijn...'

Yna van der Meulen

